

Nacht(br/w)aken

Afgelopen week stond in het teken van mijn nachtdiensten. Vandaar dat dit stukje ook wat later verschijnt dan gebruikelijk, maar dat terzijde. Het mooie van nachten, is dat juist daar de mooie momenten van een dag liggen. Soms in mooie dromen, als je met je hoofd op het dons mag vertrekken naar je eigen wereld. Een wereld waarin je je eigen held bent, in een film met een absoluut happy end. Maar de mooiste dingen in de nacht zijn vaak de dingen die buiten gebeuren. Kijk bijvoorbeeld maar eens naar de mooie dingen die worden vastgelegd in het programma van Raven van Dorst. Wat dat betreft ben ik redelijk vaak spekkoper. Niet alleen vanwege mijn nachtdiensten, maar door alles wat ik daarnaast ook doe. Hoe lekker is het, om na je avonddienst door te rijden naar het strand en pas weer naar huis te gaan als het alweer (bijna) licht wordt? Wat voor mooie dingen en mensen kom je tegen als je midden in de nacht door de stad loopt? Maar het allermooiste van de nacht, is dat je zonder ruis en drukte kunt overzien wat er allemaal om je heen gebeurt. Er is even niks of niemand die je aandacht opeist, je bent even alleen met je eigen gedachten en overpeinzingen. Kortom; de nacht is een mooi moment om te reflecteren en gedachten te ordenen. Daarom ben ik er ook zo gek op.

De afgelopen week was dan ook een mooie week. Zeker de woensdagnacht, toen ik op het dakterras van mijn werk even een moment had om over de stad heen te kijken. Ik moet eerlijk zeggen dat het een bijzondere stad is. Aan de voorkant ziet deze plek er bijzonder mooi uit: mooie hotels, een prachtige winkelstraat en bijzondere gevels schreeuwen je de stad in. Maar loop je een stukje door, dan ziet het er vervallen uit. Als je 's avonds laat naar het station loopt, dan kun je zien dat er in de steegjes soms de nodige 'zakelijke transacties uitgewisseld worden'. Eigenlijk is het dus een soort Nederland; van buiten perfect en schreeuwen tegen iedereen hoe het zou moeten, maar van binnen zo rot als een mispel. Terwijl we ons druk maken of het woord 'moeder' wel mag verdwijnen, staat bij de burens een paar deuren verder alles compleet in de fik en wordt een onmogelijke oorlog uitgevochten. Terwijl de kopstukken uit de landelijke politiek ons voorbeeld volgen en elkaar alleen nog maar via de socials elkaar voor rotte vis uit kunnen maken, vragen de gewone Palestijnen en Israëli's zich af of dat ooit nog goed gaat komen met dat zogenaamd principiële en open landje aan de Noordzeekust. Zo erg zelfs, dat ze dit weekend een afvaardiging hebben gestuurd om te kijken of ze nog hulp deze kant op moeten sturen. Of ik nu niet een beetje teveel fantasie heb? Nee hoor, ik droom! Want daar was de nacht toch voor bedoeld?

Droom ik dan alleen maar dit soort rare dingen en verholen kritiek? Nee hoor, absoluut niet! Ik droom ook nog regelmatig terug naar al die andere nachten waren mooi dromen gedroomd werden. De nachten waarin mijn kinderen geboren werden, die ene nacht waarin mijn toenmalige vriendin en ik de auto (na een concert) in één keer naar Parijs getrapt hebben, de nachten waarin ik met vrienden rondom de vuurkorf heb gezeten, de nachten waarin ik radio aan het maken was voor het goede doel, de nachtdiensten tijdens Serious Request in het callcenter, de nachten waarin ik voor het Rode Kruis mensen in nood stond op te vangen, de nachten waarin ik na een optreden weer onderweg naar huis was en ga zo maar door... En terwijl ik dit schrijf, bedenk ik me dat ik ook niet alleen was in die nachten. Of het nou dichtbij me was of juist op afstand, er waren altijd wel mensen om me heen met wie ik die nachten deelde. Mensen die overdag bezig waren met de onbenullige zaken, waar ik altijd tegenaan loop te schoppen. Zaken waar ook ik vaak niet aan ontkom, hoe hard ik dat ook probeer. Gelukkig maakt me dat niet beter dat dan de mensen om me heen. Wel vaak anders dan anderen, maar daar zal ik nu niet teveel over uitweiden. Anders wordt deze column zo lang, dat je een volle week nodig hebt om hem uit te lezen. Laat staan te begrijpen, wat nu al een hele opgave is. Verwarrend? Ja, dat vind ik zelf ook. Zeker nu ik dit stukje terug zit te lezen.

Wat ik er zelf mee wil zeggen? Ik heb werkelijk waar geen idee! Eigenlijk wilde ik iets schrijven waarom ik de nacht zo mooi vindt, om straks te kunnen gebruiken in mijn volgende voorstelling. Daar was ik in mijn nachtdiensten mee begonnen (!), maar bleek lastiger dan gedacht. Persoonlijk

vind ik dan dit ook niet één van mijn beste stukjes, maar wie weet haal ik er ooit nog wel eens iets uit. Laat ik het er op houden dat de nacht ook goed is om dingen te kunnen overdenken, zonder dat er meteen een conclusie of mening aan vast hoeft te zitten. Daar hebben we overdag namelijk al meer dan genoeg van. En mocht iemand hier wel iets van een mooie conclusie of mening uit kunnen of willen halen, dan nodig ik die graag uit om eens een nacht hierover te kunnen bomen. Dan is de nacht namelijk (wederom) ergens goed voor! Zeker als we hier samen of met z'n allen even hard om kunnen lachen, al was het maar om even niet te hoeven huilen...